

Gledališče na kolesu

Kot vsako leto doslej je kulturno-umetniško društvo Oder treh herojev iz Pirnič pri Medvodah tudi letos »stopilo« v novo gledališko sezono. Tokrat na nekoliko nenavaden način ... s kolesom!

Člana društva »Odra treh herojev« Dane Alič in Sten Vilar sva se odločila za zelo zanimivo, a tudi naporno kolesarsko turnejo z naslovom »Od Pirnič do Aten« in jo tudi uspešno zaključila. Pot naju je vodila mimo najzanimivejših krajev Grčije in ob povratku čez dobršen del Jugoslavije. V 36 dnevem potepanju sva prekolesarila 3150 km, ostalih 1875 km pa sva potovala z vlakom in ladjo.

Vrnila sva se zdrava in z nasmehom na obrazu, kajti drug ob drugem sva le premagala številne napore, videla in doživela veliko lepega, del tega pa ponesla med prijatelje v svoj domači kraj.

MOKER START

Ne, nismo ga pretirano pili in tudi škropili se nismo, le deževalo je na tisto soboto 28. avgusta, ko naj bi jo z Danetom mahnila od doma. Zbrali smo se v gostilni Mihovec v Pirničah, kjer sva se poslovila od domačih in številnih prijateljev, ki so nama zaželeli srečno pot. Ansambel Mihovec je poskrbel za prijetno razpoloženje, Pija in Irena — članici »Odra mladih«, pa pripravili kratek program. Za trenutek smo pozabili na kislno vreme, se ob polki in valčku zavrteli in za slovo vsi še enkrat »zagagali«.

Mihovčeva mama naju je tako za vsak primer, kot pravi sama, oborožila s posebno palico v obliki dobre domače salame, Peter Militarov nama je prek telefona zaželel veliko gumi defektov, Marjan, tisti z bas kitaro, pa naju je kar s kolesi vred odpeljal na železniško postajo, kajti zunaj je še vedno fletno deževalo.

Tako kot vsak vlak, je tudi najin veselo zapiskal in naju odpeljal proti prvemu cilju — Skopju. Do Beograda sva si delila sedež in pomalem dremuckala, Daneta pa bi kmalu vzeli cigani. Še dobro, da mu v roke niso potinili harmonike in ga imeli za svojega!

S kom pa bi potem jaz kolesaril?

Ne spominjam se več, kdaj sva tiho zaspala, vem le to, da sem imel ves čas občutek, kot da bi se vozil z vlakom in se držal za balanec svojega kolesa. Dane pa je tako ali tako vse do jutra veselo spuščal gumo.

KAVADARCI

Ob značilnem ritmu vlaka se je skozi okno kupeja nasmejal sonce, kot bi hotelo reči: »Ja, fantje, v Makedoniji smo in za spremembo tu ni dežja!« Res je, ni ga bilo, pa tudi zelenja in travnikov ne. Midva pa sva imela še toliko vode, da sva si prav na hitro umila zobe, kajti že naslednji trenutek smo se ustavili. Skopje, huda vročina, še vedno pravo poletje. Zavihala sva si rokave na majicah in jo mahnila za prvim kažipotom proti Gevgeliji.

Dobro jutro pa nama je zaželela tudi tabla z napisom: ATENE 770 km. »A samo še toliko,« sva si mislila vsak pri sebi in pri tem se nama je nekoliko povetil nos, kajti zdaj nisva bila več na vlakcu, temveč sva se že resno spoprijela s prvimi kilometri ...

Proti večeru sva se pripeljala do naše pobratene občine Kavadarcev in tako premagala prvih 108 km. V Kavadarcih deluje gledališka skupina, s katero že nekaj let uspešno sodelujemo. Pred leti smo se prav v tem kraju predstavili s komedijo »Robinzoni in dekleti«, gostoljubni domačini pa so nam razkazali številne značilnosti. Ta njihova gostoljubnost se je izkazala tudi tokrat, ko sva se najavila zopet v stilu »Robinzonov«, saj naju je prijatelj Blažo toplo sprejel in poskrbel, da sva se tisto noč pošteno odpočila.

Na poti proti Gevgeliji sta najini kolesi zahtevali trenutek pozornosti. Dane je pomiril zračnico s prvo krpico, jaz pa sem zamenjal plašč, saj je kar na dveh mestih že vidno »otekel«.

Pri vsem tem pa so se nama pridružili spremljevalci — dolgi, črni oblaki in naju opozorili, da se zgoraj nekaj pripravlja.

Nisva se dosti obotavljala in ko sem v motelu, tik pred grško mejo, z vilicami špiknil v obetajoči kotlet, se je tam zunaj pošteno zabliskalo.

WELCOME IN GREECE

Brez posebnih težav sva prestopila, se pravi prevozila jugoslovansko—grško mejo, naravnala najino uro za dve uri naprej, s čekom nabavila prve drahme, dobrodošlico pa nama je pravzaprav zaželel velik napis na strehi restavracije. Po dolgi in lepi avtocesti, ki je ves čas silila navzdol, sva se popeljala v to čudežno deželo. Med potjo sva si privoščila lubenico, prav kmalu osvojila Thessalonik (Solun) in se z očmi dotaknila Egejskega morja. Sprehodila sva se do Belega stolpa, naredila posnetek in proti večeru že daleč naprej prav hitro zaspala. Zaslužila sva si počitek, saj sva ta dan prevozila kar 160 kilometrov.

Prikolesarila sva v mesec september. Najino potovanje odlično napreduje, saj v glavnem voziva kar po avtocesti. Tovariši miličniki se ne zmenijo za najino prevozno sredstvo in nama povrh vsega še veselo pomahajo. Oba sva zdrava in telesno dovolj vzdržljiva, da brez posebnih težav premagava 120 km na dan. Zanimiv in dober stik z domačini, nekoliko nervozni so le vozniki, ki nam za hrbtom kar naprej trobijo. Predmestja so polna industrije, v trgovinah dobiš vse, kar si poželiš. Veliko je japonskih vozil in na splošno vse bolj »ameriško«. Na drugi strani pa je ob cesti polno ostarelih pastirjev s čredami ovac, pa tudi ciganskih naseelij ne manjka.

Mimo Katarinija, Platamona, Larisse sva si v prijetnem obmorskem mestecu Volosu privoščila »kraljevsko kosilo« in se namočila v toplen morju. Za desert naju je počakalo krpanje gum, okvare so postale nekaj vsakdanjega.

Po ogledu Leonidovega groba v kraju Termopile, ki je značilen tudi po toplen izviru (40° C), kar ni bilo najbolj primerno za kopanje, sva se srečala s prvimi vzpetinami. Najin cilj — Delfi.

Tudi naslednje jutro sva po obilnem zajtrku in grških rozinah, ki sva jih že dalj časa uporabljala za doping, pošteno zagrizla v pogorje, ki se je kopalo v megli. Sledil je zelo dolg, osvežujoč spust do Amfise in ob nasadu številnih oljk ponovno srečanje s klanecem, na katere sva se že tako navadila, da se nama je zelo čudno zdelo, če sva se kakšnih 300 m peljala po ravnem.

Res, veliko napora je bilo potrebno vložiti, da sva osvojila znamenite kulturno-zgodovinske Delfe, ki so z vsem tistim, kar sva videla in doživela v njih, poplačali najin trud.

Se preden sva uspela poiskati najino prenočišče — na prostem, je pri Danetu zopet počilo, da ne bi slučajno pokvarili najinega dnevnega povprečja (7:3 — za Daneta, v okvarah zračnic seveda).

Ponedeljek, 6. 9. 1982 ob 12 — veliki dan! »Gledališče na kolesu« v mini zasedbi je po 879 prevoženih kilometrih osvojilo Atene in se popeljalo okoli znamenite Akropole. Srečna sva, kajti prvi veliki cilj je za nama! Poslovila sva se od Aten, tega res velikega mesta, v katerem je prav v času najinega potovanja potekalo evropsko prvenstvo v atletiki. Nekatere zanimivosti tekmovanj sva si ogledala kar na otoku Salamis (televizija),

kjer je Dane z dobrim namenom — da poišče prenočišče v nekem samostanu, hudo razjezil sestre nune.

S trajektom sva zopet našla pot na »suho« in si za spremembo postlala kar na pešeni obali. Tako kot vsak večer sva tudi tokrat preštela vse zvezde na nebu, pomahala avionu in si voščila lahko noč.

Z Danetom sva potrošila že kar veliko denarja, največ so nama ga »požrle« Atene, zato sva se odločila za nekoliko manj razkošno življenje, čeprav se tam spodaj najina žolca nista povsem strinjala s tem. Dobra prehrana je tako še vedno ostala v prvem planu, manj pa sva se sladkala po številnih slaščičarnah, ki se jim je tu v Grčiji res težko upreti.

Približala sva se novi zanimivi točki — Korintskemu prekopu, kjer sva se predala imenitnemu pogledu. Že drugi dan pa sva ob nasadu limon in pomaranč pristala na najjužnejši točki najinega potepanja — v Epidaurusu, ki slovi po znamenitem gledališču. Iz gledališča v gledališče! Tu pač nimajo tako udobnih stolov, kot pri nas v Pirničah, tudi »vrtečega« ozvočenja ne! Imajo pa odlično akustiko, kar je glavna odlika tega enkratnega gledališča, v katerem še dandanes uprizarjajo predstave.

Mimo Miken in za ta kraj značilnih »levjih vrat« sva se naslednji dan znašla ob morju. Ladja naju je iz Patrae popeljala proti otoku Corfu. Tam sva že navsezgodaj poiskala »Golden beach« in se prepustila toplemu soncu. Otoka, kjer je še vedno mrgolelo turistov, si nisva imela časa podrobno ogledati, kajti kolesi sta želeli naprej ...

Igumenitsa, Joannina, še dve točki, potem pa se je začela operacija »Katar«. Po treh urah izčrpavajuče vožnje navzgor, ob napitku »Maratonik« in zlatih rozinah, sva ga premagala — Katar, ta najvišji gorski prelaz v Grčiji (1705 m). Za vsakim hribočkom pride tudi dolinica in tudi tokrat je bilo tako. Pred nama se je odprl čudovit pogled na pogorje Meteora.

»Na nebu viseči samostani« in čudežno izoblikovane skale, to je bilo tisto, kar se nama je v kraju Kalabaka zdelo vrhunec najinega kolesarjenja. Po 23. dnevu potovanja in 1888 kilometrih sva prispela v Jugoslavijo.

DOMA

Bitola — Prespansko jezero — Ohrid — Debar — Vratnica — Priština — Ivograd — Kolašin, to je bila pot, ki naju je ob soteski Morače pripeljala do Titograda. Od tam sva se dvignila do Cetinja in osvojila 1749 m visoki Lovčen, kjer sva si ogledala Njegošev mavzolej.

V naslednjih dneh sva uživala na plažah Crnogorskega primorja (Sveti Stefan), si ogledala Dubrovnik, obiskala še prijatelje na Korčuli in se z ladjo odpeljala do Reke, kjer naju je pričakalo deževno jutro.

V soboto, 2. oktobra ob pol dvanajstih, pa sva bila priči toplemu sprejemu pri gostilni Mihovec v Pirničah.

»Slovenija, od kod lepote tvoje,« so nama zapeli prijatelji in midva sva jih po 36 dneh spet objela, z nasmehom ... doma!

Ob barvnih diapozitivih in originalni glasbi bova v gledališču OTH v novembru pripovedovala o vseh zanimivih doživetjih.

Dane Alič
Sten Vilar